

Ἰλαρύνθη ὅμως ὀλίγον μετὰ μικρόν, ὅτε ἡ κυρία Δυχαμέλ ἐπανελάθε συμπαθῶς τὰς εὐχαριστίας της. Ἡ Ἀδριανὴ ἐθεώρησε καθήκον της νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ λόγους τινὰς εὐγνωμοσύνης, καὶ ἀναχωροῦσα ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν μικρὰν της χεῖρα, ἣν ἐτόλμησεν ἐκείνος νὰ θλίψῃ. Ποίαν δὲ ἡσθάνθη ἐκπληξιν, παρατηρήσας ὅτι ἡ χεὶρ ἐκείνη ἀπῆντα ἀσθενῶς εἰς τὴν χεῖρά του.

᾿Ωρθώθη φρίσσων ἐξ εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἡ νεαρὰ κόρη εἶχεν ἤδη ἐπιστραφῇ καὶ ἀνεχώρει μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ Περρῆν.

Ὁ Νοέλ συνώδευσεν αὐτὰς μέχρι τῆς ἑξῶς θύρας. Μόλις δὲ κατῴρθου νὰ ἴσταται ὄρθιος, οὐδ' ἤκουε τί τῷ ἔλεγον, καὶ ἀπεκρίνετο ἄλλ' ἄντ' ἄλλων. Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ ἐπισκέπται, ἀνέβη δρομαίως εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐφίλησε τὸν φίλον του Ἰωάννην, ψιθυρίζων λόγους ἀσυμμετρήτους, εἶτα τὴν γραῖαν μητέρα τοῦ ἀσθενοῦς, ἀποροῦσαν πόθεν ἡ ἑκτακτος αὐτῆς στοργή, καὶ ἐτράπη ν' ἀσπασθῇ τὴν ῥωμαλέαν Βρανδέν, ἀλλ' ἀνεκόπη ἐγκαίρως.

— Αἱ! κύρ Νοέλ, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα, γιατί στάθηκες παιδί μου;

— Πήγαυε εἰς τὸν διάβολον! ἐψιθύρισεν ὁ Νοέλ.

Καὶ καταπεσὼν ἐπὶ μιᾶς ἑδρας, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του κ' ἐδάκρυσεν. Ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος παρετῆρει αὐτὸν πονηρῶς, οἰονεὶ μαντεύουσα τὴν ἀφορμὴν τῆς παραδόξου ἐκείνης συγκαίνησης.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ, ἀφικόμεναι εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, κατέλαβον τὸ νέον αὐτῶν κατάλυμα, ἡ δὲ κυρία Δυχαμέλ ἔσπευσε νὰ γράψῃ δύο ἐπιστολάς: τὴν μὲν πρὸς τὸν Κ. Λοβεδύ, ἀγγέλλουσαν ὅτι ἡ γυναικαδέλφη του καὶ ἡ ἀνεψιά του, ἀναγκασθεῖσαι νὰ μείνωσιν εἰς Βωβορὰ ἕνεκα κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων, δὲν ἤθελον ἐπιστρέψαι εἰς Βλινύ μέχρι νέας εἰδοποιήσεως: τὴν δὲ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της παραγγέλλουσαν αὐτῇ νὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περρῆν ὅσα πράγματα τῶν εἶχον ἀφήσει αἱ κυρίαι της εἰς τὸν πύργον. Ἀφοῦ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, τὰς ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην Βερναρδῆν, ὅστις ἀνέμενε πάντοτε πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μετὰ τῆς ἀμάξης, καὶ τὸν διέταξε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως.

Μείνασαι μόναι αἱ δύο γυναῖκες ἐφάνησαν πτοηθεῖσαι ἐκ τῆς πράξεώς των.

— Ἀχ, μαμά! τί θὰ γείνη τόρα; ἔλεγεν ἡ Ἀδριανή· αὐτὸς ὁ Ἐκτωρ δὲν ὀπισθοδρομεῖ, κ' ἔχει τὸσον κακὸν χαρακτῆρα!

Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ Περρῆν διανοεῖτο, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του:

— Ὑποπτεύω, ὅτι αὐτὸς ὁ Λοβεδύ εἶνε ἀληθὴς κακοῦργος. Ὅπως δὴποτε εἶνε δόλιος

ἄνθρωπος καὶ ἐπινοητικός... Ὅπου καὶ ἂν εἶνε, θὰ μᾶς βγάλῃ πάλιν τίποτε νέον εἰς τὸ μέσον.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ἀναμνήσεις

τῶν ἑορτῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος

ΤΟΥ ΕΝ ΕΙΔΕΛΒΕΡΓΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Μεταγενέστεραι περιπέτειαί τοῦ
Πανεπιστημίου.

Ποικίλας ἀλλοιώσεις καίεν τῷ ὀργανισμῷ καὶ ἐν τῇ διαρρυθμίσει τῆς διδασκαλίας ὑπῆσθη τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἐιδελβέργης κατὰ τὰς ἐπομένας ἀπὸ τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ ἑκατονταετηρίδας. Ἀλλοτε μὲν βλέπομεν αὐτὸ προοδεῦον καὶ ἀκμάζον, ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀνακοπτομένης τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω πορείας αὐτοῦ ἐγγὺς τῆς τελείας ἀποσυνθέσεως τυγχάνον. Οὐσιώδη ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τοιούτων μεταπτώσεων τοῦ Πανεπιστημίου ἔσχον αἱ πολιτικαὶ περιπέτειαί τοῦ Παλατινάτου, αἱ προκληθεῖσαι ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐμφυλίων ἢ ἐξωτερικῶν πολέμων, αἱ θρησκευτικαὶ διχοστασίαι καὶ ἔριδες, ὡς καὶ αἱ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἀναμορφώσεως τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων ἐπικρατήσασαι ιδέαι. Ἡ διάσσωσις τοῦ Πανεπιστημίου ἐκ τῶν ἀλληλοδιαδόχων καταστροφῶν, ἡ πρόοδος αὐτοῦ καὶ ἀκμὴ κατὰ πρῶτον λόγον ὀφείλεται εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς χώρας, οἵτινες ἐν ἀδιαλείπτῳ πρὸς ἀλλήλους ἀμίλλη οὐδὲν ἐκ τῶν ἐνόντων παρέλειψαν πρὸς παγίωσιν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ. Ὁ Ρουπέρτος Α' ἐσεμνύνετο ἀποκαλῶν αὐτὸ *πεφιλημένην θυγατέρα*, ὁ δὲ Ὁθων Ἐρρίκος ἔλεγεν ὅτι εἶνε πρόθυμος καὶ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ὀβολὸν νὰ προσφέρῃ χάριν τῆς προόδου τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ δμῶνυμος διάδοχος τοῦ πρώτου ἰδρυτοῦ Ρουπέρτος Β' ἐφρόντισε περὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ὑλικῶν πόρων καὶ τῆς περιουσίας τοῦ Πανεπιστημίου. Κεκηρυγμένος ὢν ὁπαδὸς τῶν καὶ νῦν ἐκδηλουμένων ἀντισημιτικῶν ιδεῶν δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς Ἐιδελβέργης τοὺς Ἰουδαίους, τὰ δὲ οἰκήματα αὐτῶν δωρήσας τῷ Πανεπιστημίῳ νὰ διασκευάσῃ ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς κοινὰ κατοικητήρια (*contubernia*, *Bursae*) τῶν φοιτητῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ μετεσχηματίσθη εἰς παρεκκλήσιον (*Kapelle*) προσαρτηθὲν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Τὰ μάλιστα συνετέλεσε πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ σπουδῶν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ ἀναγέννησις τῶν γραμμάτων καὶ ἡ αὐτόθι κα-

ταρτισθεισα σχολή τῶν ἀνθρωπιστῶν (Humanisten) ἥς οἱ ὀπαδοὶ μεγίστης ἔτυχον συνδρομῆς καὶ ὑποστηρίξεως ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Παλατινάτου Φιλίππου (1476—1508). Ὁ Καγκελάριος αὐτοῦ καὶ εἶτα ἐπίσκοπος Βορματίας Ἰωάννης v. Dalberg ὑπῆρξεν ἐνθερμος θιασώτης τῆς νέας αὐτῆς σχολῆς συναρῶν τοὺς ὁμοδόξους καὶ ὁμοφύλους αὐτοῦ Dietrich v. Pleningen καὶ Rudolf v. Agricola περὶ οὗ ὁ Ἐρασμος θαυμάζων τὰς βαθείας αὐτοῦ γνώσεις ἐν τῇ Λατινικῇ καὶ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἔλεγεν ὅτι εἶνε «inter latinos latinissimus, inter graecos graecissimus». Οἱ ὀπαδοὶ τῆς νέας ταύτης σχολῆς συνετέλεσαν ὅπως ἰδρυθῇ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἐιδελβέργης ἰδιαιτέρα ἑδρα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ἣν πρῶτος καθεῖξεν ὁ ἐκ Βασιλείας μετακληθεὶς Διονύσιος Reuchlin, ἀδελφὸς τοῦ περιωνύμου Ἰωάννου Reuchlin. Καὶ αὕτη ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ δὲν διέφυγε τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀνθρωπιστῶν. Ἡ ἐν αὐτῇ παραδοχὴ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἑβραϊκῆς γλώσσας μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐρμηνείαν καὶ ἀκριθεὶς κατὰληψιν τῶν ἱερῶν Γραφῶν, οὕτω δὲ παρήχθη νέον σύστημα θεολογικῶν σπουδῶν, ὅπερ ἐκυοφόρησε τὴν θρησκευτικὴν μεταρρύθμισιν.

Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας Λουδοβίκου Ε' (1508—1544) ἐγένετο ἀπόπειρα πρὸς βελτίωσιν καὶ μεταρρύθμισιν τῆς διδασκαλίας, καὶ πολλοὶ νέοι ἐκλήθησαν καθηγηταὶ τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσας, τῆς Ἑβραϊκῆς, τῶν μαθηματικῶν κτλ. Οὕτω δὲ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπὶ Φρειδερίκου Β' (1544—1556) ἀδελφοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Λουδοβίκου Ε' ἀλλοιοῦται ἡ ἀρχικὴ μεσαιωνικὴ μορφή τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ τίθενται αἱ πρῶται βάσεις τῆς ἀναμορφώσεως αὐτοῦ, ἣν ὀριστικῶς διετεύωσεν ἐν τῷ ὀργανιστικῷ τῷ Πανεπιστημίου διατάγματι ὁ ἡγεμὼν Ὁθων Ἐρρίκος (1556—1559), ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ἐκλεκτόρων τοῦ Παλατινάτου, ἔλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Οὐίττελσβαχιδῶν. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁθωνος Ἐρρίκου ἐκδοθέν ὀργανωτικὸν διάταγμα ἐπεξεργάσθησαν οἱ διασημότεροι τῶν τότε καθηγητῶν ὁ Χριστοφόρος Thein ἐκ τῆς νομικῆς σχολῆς, ὁ Θωμᾶς Ernst ἐκ τῆς ἱατρικῆς, ὁ Ἰάκωβος Μικύλλος φιλόλογος, καὶ ἰδίως ὁ Φίλιππος Μελάγχθων, ὅστις ἐπὶ τούτῳ προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ὁθωνος Ἐρρίκου. Δι' αὐτοῦ ἐκλονίζετο οὐ μόνον ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς διδασκαλία, ἀλλὰ καὶ ἡ διοικήσις ἐν γένει τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ ὡς κύρια ἀντικείμενα διδασκαλίας ὠρίσθησαν ἡ ἐρμηνεία τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης καὶ ἡ δογματικὴ. Ἡ νομικὴ σχολὴ περιελάμ-

βανε, τρεῖς ἑδρας τοῦ ἀστικοῦ δικαίου τὴν τοῦ Κώδικος, τῶν Πανδεκτῶν καὶ τῶν Εἰσηγήσεων, καὶ μίαν τοῦ Κανονικοῦ δικαίου· ἡ δὲ ἱατρικὴ τὴν τῆς θεραπευτικῆς, τῆς παθολογίας καὶ τῆς φυσιολογίας· ἡ χειρουργικὴ συνεδέετο μετὰ τῆς διδασκαλίας τῆς ἀνατομικῆς. Τὰ ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ διδασκτέα μαθήματα ἦσαν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ Φυσικὴ κατ' Ἀριστοτέλην, ἡ Ἠθικὴ κατ' Ἀριστοτέλην καὶ Κικέρωνα, τὰ μαθηματικὰ καὶ ἡ Ἀστρονομία κατ' Εὐκλείδην καὶ Πρόκλον καὶ τέλος ἡ ποιητικὴ καὶ ρητορικὴ.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν καθηγητῶν συνίσταται τὸ Διάταγμα ἀπόλυτον ἀμεροληψίαν, ἀποκλειστικὴν μέριμναν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἀποχὴν ἀπὸ τῆς προστασίας εὐνοουμένων φίλων (patrocinium amicorum).

Ἐπεσφράγισε δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὁ φιλόμουσος οὗτος ἡγεμὼν κληροδοτήσας τῇ Παλατιανῇ βιβλιοθήκῃ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ συλλογὴν βιβλίων καὶ χειρογράφων Ἑλληνικῶν καὶ ἄλλων, ὅπερ συνέλεξε κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιόδειαν αὐτοῦ.

Ὁ διάδοχος τοῦ Ὁθωνος Ἐρρίκου ὁ Φρειδερίκος Γ', ὁ δικαίως ἐπικληθεὶς εὐσεβὴς ἔνεκα τῶν ἀκραδάντων αὐτοῦ πεποιθήσεων εἰς τὰ δόγματα τῶν διαμαρτυρομένων, συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τοῦ προκατόχου αὐτοῦ. Ὑπέρμαχος τῶν Καλβινιστῶν, οὐ μόνον τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, παρῆχε τὴν αὐλὴν αὐτοῦ ἀσφαλὲς καταφύγιον τῶν καταδιωκομένων.

Εἰς τὸ τῆς Ἐιδελβέργης Πανεπιστήμιον συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν οἱ ὀπαδοὶ τῶν δογματῶν τῆς μεταρρυθμίσεως, διὰ τῆς ἐπιδράσεως δ' αὐτῶν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἅπαντα τοῦ κράτους τὰ ἐκπαιδευτήρια μετεσχηματίσθησαν εἰς Καλβινικὰ ἱδρύματα.

Ἐπὶ τοῦ Φρειδερίκου τοῦ Γ' ἐδόμησαν ὡς καθηγηταὶ τὸ τῆς Ἐιδελβέργης Πανεπιστήμιον δύο ἐκ Γαλλίας ἐξόριστοι Οὐγενόττοι, οἱ διασημότεροι ἐπὶ παιδείᾳ ἄνδρες τῶν χρόνων ἐκείνων, ὁ Πέτρος Ῥάμος (Pierre de la Ramée), φιλόσοφος, καὶ ὁ Οὐγὸς Δονέλλος νομικός. Ὁ Πέτρος Ῥάμος ἀφίκετο κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1569 εἰς Ἐιδελβέργην, ἔνθα τῇ ἐπιμονῇ ἀπαιτῆσαι τοῦ Ἐκλέκτορος διωρίσθη καθηγητῆς, ἐνισταμένων τῶν καθηγητῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς κατὰ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς πολεμίου τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας. Διὸ καὶ ἐπὶ βραχὺν μόνον ἐδίδαξε χρόνον, ἀναγκασθεὶς νὰ παραιτηθῇ τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν ὅπου ἐφονεύθη τὴν νύκτα τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀμείλικτον αὐτοῦ ἐχθρὸν τὸν καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν Charpentier.

Ὁ Οὐγος Δονέλλος, διδάσκων ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τῶν Βιτουρίγων (Bourges) τῆς Γαλλίας ἔνθα ἀλληλοδιαδόχως περιῆλθεν εἰς διάστασιν πρὸς τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ, τὸν Βαλδουῖνον (Baudoin) καὶ τὸν Κουϊάκιον (Cujat) μόλις ἡδυνήθη τὴν νύκτα τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου νὰ σώσῃ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν. Προσφυγὼν εἰς Ἐιδελβέργην διωρίσθη ἀμέσως τῇ προτάσει τῆς οἰκείας σχολῆς καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἡγεμόνος καθηγητῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, λαμβάνων ἐξαιρετικῶς τὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς ὑπέρροχον λογιζόμενον μισθὸν τῶν 400 φιορινίων. Ὁ Δονέλλος ἦν ἐνθερμος ὁπαδὸς τῶν δογμάτων τοῦ Καλβινισμοῦ, διὸ μετὰ ἐξχετῇ διδασκαλίαν (1573—1579) ὅτε ὁ καλβινισμὸς, ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας Λουδοβίκου ΣΤ' υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου Γ', ἤρξατο νὰ παραγκωνίζηται καὶ νὰ ἐπικρατῇ ὁ λουθηρανισμὸς παρητήθη τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ μετέβη εἰς τὸ νεοσύστατον Πανεπιστήμιον τοῦ Λουγδούνου τῶν Οὐαταβῶν (Leyden).

Αἱ θρησκευτικαὶ ἔριδες ἐν Γερμανίᾳ, ὧν μετὰ πολλῆς ζήσεως συμμετέσχον οἱ Ἐκλέκτορες τοῦ Παλατινάτου, καὶ οἱ ἕνεκα αὐτῶν προκληθέντες ἐμφύλιοι πόλεμοι ἐπιβλαβῶς ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ εἰς ἐπίζηλον ἀκμὴν προαχθέντος Πανεπιστημίου τῆς Ἐιδελβέργης. Εὐθύς ἅμα ὁ Ἐκλέκτωρ Φρειδερίκος Δ' κατήρτισε τὴν Προτεσταντικὴν ἑνωσιν καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς, ἐσχηματίσθη πρὸς ἀντίπραξιν ὁ καθολικὸς σύνδεσμος (1608—1609). Ὁ ἀτυχὴς διάδοχος Φρειδερίκου Δ' ὁ ὁμώνυμος Ἐκλέκτωρ τοῦ Παλατινάτου Φρειδερίκος Ε' ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τῆς Βοημίας ἠναγκάσθη μετὰ τὴν ἥτταν αὐτοῦ ἐν Πράγῃ (1620) νὰ καταφύγῃ εἰς Ὁλλανδίαν, τὸ δὲ Παλατινάτον κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν, καὶ εἶτα ὑπὸ τοῦ Τίλλου, ὅστις ἐπολιόρκησε τὴν Ἐιδελβέργην καὶ μετὰ γενναίαν ἀντίστασιν ἐξεπόρθησεν αὐτὴν (19 Σεπτεμβρίου 1622). Ἡ πόλις ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός, τῶν κατοίκων οἱ πλεῖστοι ἐσφάγησαν· ἄλλοι δὲ εἰς μαρτύρια καὶ βασανισμοὺς ὑπεβλήθησαν, ἀκράτητοι δὲ οἱ ἐκπορθηταὶ εἰς λαφυραγωγίαν ἐπέδόθησαν.

Ἐν τοιαύτῃ πραγμάτων καταστάσει τὸ Πανεπιστήμιον περιῆλθεν εἰς πλήρη ἀποσύνθεσιν, ἅπαντες οἱ καθηγηταὶ τῆς θεολογικῆς σχολῆς ἀπελύθησαν, ὅτε δὲ ὁ Μαξιμιλιανὸς Α' τῆς Βαυαρίας, ὁ δεσπότης τοῦ Παλατινάτου, ἀπεφάσισε νὰ μετασχηματίσῃ τὸ Πανεπιστήμιον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ καθολικισμοῦ, συνέστησε δύο μόνον σχολὰς τὴν θεολογικὴν καὶ τὴν φιλοσοφικὴν, τὴν δὲ διδασκαλίαν ἀνέθετο εἰς καθηγητὰς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Ἱησουϊτῶν.

Τὸ καιριώτατον ὅμως τραῦμα, ὅπερ ὑπέστη τὸ Πανεπιστήμιον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους

ἦν ἡ ἀπώλεια τῆς Παλατιανῆς βιβλιοθήκης, ἣτις διὰ πολλῶν καὶ γενναίων δωρεῶν τῶν ἡγεμόνων τοῦ Παλατινάτου ὡς καὶ ἰδιωτῶν περιεῖχε πλουσίαν καὶ πολύτιμον συλλογὴν οὐ μόνον σπανίων βιβλίων ἀλλὰ καὶ χειρογράφων Ἑλληνικῶν, Λατινικῶν, Ἑβραϊκῶν, Γαλλικῶν καὶ Γερμανικῶν (optimus Germaniae literatae thesaurus). Τὴν βιβλιοθήκην ταύτην ἐδωρήσατο ὁ Μαξιμιλιανὸς Α' Πάπᾳ Γρηγορίῳ τῷ ΙΕ', οὗτος δὲ παρέλαβεν αὐτὴν διὰ Λέοντος τοῦ Ἀλατίου ἐπὶ τούτῳ εἰς Ἐιδελβέργην ἐκπεμφθέντος. Ἐπὶ ἑκατὸν περίπου ἡμιόνων φορτωθεῖσα μετεκομίσθη διὰ τῶν Ἀλπεων εἰς Ῥώμην, ἔνθα καὶ νῦν εὐρίσκεται ἀποτελοῦσα τὸ πλουσιώτερον ἐκ τῶν τμημάτων τῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης.

Μετὰ τὰς νίκας τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἐιδελβέργης ὑπὸ τῶν Σουηδῶν (1633) ἐγένετο πρὸς στιγμὴν ἀπόπειρα πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλ' ἐντελῶς ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης ἡττης τῶν Σουηδῶν ἐν Nördlingen (1634). Ἐκτοτε ἡ πόλις τῆς Ἐιδελβέργης ὑπέστη ἀλλεπαλλήλους δηλώσεις καὶ καταστροφὰς ὑπὸ τῶν ἀποσυντεθεισῶν Σουηδικῶν λεγεόνων, ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν καὶ Αὐτοκρατορικῶν στρατιῶν. Ἐπιδημίαι θανατηφόροι ἐνέσκηψαν ἐν αὐτῇ, ὁ λιμὸς ἐπὶ τοσοῦτον ἐπετάθη ὥστε οἱ ἐκ τῆς ἀσιτίας βασανιζόμενοι εἰς βρῶσιν θνησιμαίων ἐξέτρεποντο, ὀλόκληρος ἡ χώρα τοῦ Παλατινάτου μετεβλήθη εἰς ἔρημον, ἦν ἄρκτοι καὶ λύκοι καὶ παντοδαπὰ ἄλλα ἄγρια θηρία ἐνέμοντο. Ἡ τοιαύτη τῆς χώρας ἐρήμωσις καὶ καταστροφή δὲν ἐπέτρεπεν οὐδὲ σκέψις καὶ περὶ Πανεπιστημίου νὰ γίνῃ.

Ἀφοῦ συνετελεσθῇ ἡ ἐν Βεστφαλίᾳ συνθήκη ἀνέλαβε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Παλατινάτου ὁ Κάρολος Λουδοβίκος, υἱὸς τοῦ ἀτυχοῦς βασιλέως τῆς Βοημίας Φρειδερίκου Ε', πρῶτιστον μέλημα αὐτοῦ ἦν ἡ ἀνασύστασις τοῦ Πανεπιστημίου, διὸ ἐξέδοτο τῇ 1 Νοεμβρίου 1652 τὸ ὀργανιστικὸν αὐτοῦ διάταγμα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐπανελήφθη ἡ κανονικὴ ἐν αὐτῷ διδασκαλία. Κατὰ τὴν πρώτην ἐναρξιν τῶν μαθημάτων ὑπῆρχον ἐπτὰ μόνον καθηγηταί, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ταχέως νῦξήθη προσκληθέντων ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῶν μάλλον διακεκριμένων ἐν τοῖς χρόναις ἐκείνοις καθηγητῶν. Ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ ἐδίδαξαν τότε ὁ Ἰωάννης Ἑρρίκος Χόττιγγερ (1655-1661) ὃν διεδέξατο ὁ Ἰωάννης Φρειδερίκος Mieg, ὁ Φρειδερίκος Spanheim, ὡς καὶ ὁ Ἰωάννης Λουδοβίκος Φαβρίκιος. Ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ ὁ Σαμουὴλ Πούφενδορφ (1661-1668) φυσικὸν καὶ διεθνὲς δίκαιον, ὁ Ἑρρίκος Cocceji (1672-1688) ῥωμαϊκὸν καὶ κανονικὸν δίκαιον, καὶ ὁ Ἰωάν-

νης Βολφάγκ Τέξτορ πρόπαππος ἐκ μητρὸς τοῦ Goethe, ῥωμαϊκὸν δίκαιον.

Ὁ Κάρολος Λουδοβίκος θέλων νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐμένειαν τοῦ παντοδυνάμου βασιλεῶς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ διὰ συνάψεως συγγενικῶν δεσμῶν τὴν προσίασιν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Παλατινάτου νὰ ἐξασφαλίσῃ, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώσῃ εἰς γάμον τῇ Δουκί τῆς Αὐρηλίας ἀδελφῇ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' τὴν μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα Ἐλισάβετ Καρλότταν. Ἀλλ' εἰς τὰς προσδοκίας αὐτοῦ ἐψεύσθη, διότι ὁ γάμος οὗτος ἐγένετο ἀφορμὴ δυσπραγιῶν καὶ καταστροφῶν τῆς χώρας. Ὅτε ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας, ὁ δὲ Κάρολος Λουδοβίκος ἐτήρησε θέσιν οὐδετερότητος μεταξύ τῶν ἐμπολέμων μερῶν, προεκάλεσε τὴν ὀργὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', καὶ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων κατὰ τοῦ Παλατινάτου. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγα ἔτη συνῆψε συμμαχίαν μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' διέταξε εἰς τὸν στρατηγὸν αὐτοῦ Turenne τὴν καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν τῆς χώρας.

Αἱ πολιτικαὶ αὗται περιπέτειαι ἐματαίωσαν τὰς προσπάθειάς τοῦ Καρόλου Λουδοβίκου πρὸς εἰρήνευσιν τοῦ Κράτους καὶ πᾶσαν βελτίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίας παρεκώλυσαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου Λουδοβίκου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Καρόλου (1680—1685) ἐξέλιπον οἱ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπόγονοι ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Simmern. Ἡ ἡγεμονία τῆς χώρας ἀνῆκεν εἰς τοὺς κόμητας τοῦ Neuburg καὶ δούκας τοῦ Ἰούλιχ καὶ Βέργ ὡς νομίμους διαδόχους. Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἤγειρεν ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν κτήσεων τῆς οἰκογενείας Simmern προτείνων ὅτι ἀνῆκον κληρονομικῷ δικαίωματι εἰς τὴν Δουκίσσαν τῆς Αὐρηλίας, καὶ ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀφοῦ τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1688 κατέλαβε τὴν Ἐιδελβέργην, καὶ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως εἰς ἐπαχθεῖς ὑπέβαλεν ἐράνους, ἀφοῦ ἐδήλωσεν ἅπασαν τὴν μετὰ τὴν Μαγεντίας καὶ Ἀλσατίας χώραν, ἐπειδὴ περιῆλθεν ἐν στενοχωρίᾳ ἐκ τῆς πανταχόθεν κατ' αὐτοῦ ἀπειλουμένης ἐπιδρομῆς συνεπείᾳ τοῦ γενικοῦ κατ' αὐτοῦ συνασπισμοῦ τῶν ἡγεμόνων, ἀπεφάσισε νὰ περιορίσῃ τὴν ἄμυναν εἰς δὺ ἐκ τῶν κυριωτέρων μεθορίων φρουρίων, τὸ Philipsburg καὶ τὴν Μαγουντίαν, τὴν δὲ λοιπὴν χώραν νὰ καταστρέψῃ τέλεον, ὥστε πάντῃ ἀνικανὸν πρὸς ἄμυναν νὰ καταστήσῃ. Τότε διεβίβασε διὰ τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ Louvois τὸ περιβόητον πρόσταγμα: Καύσατε τὸ Παλατινάτον «*Brulez le Palatinat*»

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἀτυχῶς κατὰ γράμμα ἐτελέσθη. Τὴν τύχην τῶν λοιπῶν τοῦ Παλατινάτου πόλεων δὲν διέφυγεν ἡ Ἐιδελβέργη, ἣν καταλαβὼν ὁ Γάλλος στρατηγὸς Melac παρέδωκεν εἰς τὴν καταστροφὴν. Τὰ οἰκήματα τῶν πολιτῶν ἐπυροπολήθησαν, οἱ ἀγροὶ καὶ αἱ ἄμπελοι αὐτῶν ἐξεχερσώθησαν, τὸ περικαλλὲς ἀνάκτορον τῶν Ἐκλεκτόρων τοῦ Παλατινάτου δι' ὑπονόμων κατεστράφη καὶ εἰς τὸ πῦρ παρεδόθη. Τὰ δὲ σωζόμενα μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν πύργων ῥήγματα, ἅτινα περιπαθῶς περιπτύσσει νῦν πυκνὸν φύλλωμα κισσοῦ, μαρτυροῦσι τὴν ἀσέβειαν τοῦ ἐκπορθητοῦ.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μαθὼν τὴν ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Ἐιδελβέργης ἐτέλεσε δοξολογίαν καὶ διέταξε νὰ κοπῇ νομισματοσίημον ἐπὶ τῆς μιᾶς μὲν ὀψews φέρον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετ' ἐπιγραφῆς «*Rex Christianissimus*», ἐπὶ τῆς ἐτέρας δὲ τὴν πόλιν τῆς Ἐιδελβέργης πυροπολουμένην μετ' ἐπιγραφῆς «*Heidelberga deleta — 1693.*»

Ἡ τῆς πόλεως τῆς Ἐιδελβέργης καταστροφὴ συνεπῆνεγκε τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ Πανεπιστημίου. Εὐάριθμοὶ τινες ἐκ τῶν καθηγητῶν προσφυγόντες εἰς Φραγκφόρτην τὸ πρῶτον (1694—1697), εἶτα δὲ εἰς Weinheim (1698—99) καὶ ἐκλιζάντες ἕνα ἐξ αὐτῶν ὡς πρύνανιν ἀπετέλουν ἐπὶ φιλῷ ὀνόματι τὸ Πανεπιστήμιον.

Μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἐν Ryswick εἰρήνης (1697) ἀπεδόθη τὸ Παλατινάτον εἰς τοὺς νομίμους αὐτοῦ ἡγεμόνας, τοὺς Ἐκλεκτορας ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Neuburg, ὅστις ὡς εἶπομεν διεδέχθη τὸν οἶκον τῶν Simmern. Οἱ ἡγεμόνες οὗτοι Ἰωάννης Γουλιέλμος (1690—1716) καὶ Κάρολος Φίλιππος (1716—1644), υἱοὶ τοῦ Φιλίππου Γουλιέλμου, ὡς καὶ ὁ ἀμέσως αὐτοὺς διαδεχθεὶς Κάρολος Θεόδωρος (1742—1799), ἦσαν ἐνθερμοὶ ὁπαδοὶ τοῦ καθολικισμοῦ, διὸ οὐσιωδῶς ἐπέδρασαν εἰς τὴν διοργάνωσιν καὶ τὸν μετασχηματισμὸν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς ἱδρυμα καθολικόν, ὅπερ παρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν μοναχικῶν ταγματῶν τῶν Ἰησουϊτῶν, τῶν Φραγκισκάνων, τῶν Καρμελιτῶν καὶ τῶν Δομινικάνων οἵτινες κατέλαβον τὰς καθηγητικὰς ἑδρας, ἰδίως ἐν τῇ Θεολογικῇ καὶ φιλοσοφικῇ σχολῇ. Μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν προσεκλήθησαν ἐκ Γαλλίας οἱ Λαζαρισταί. Ἡ διδασκαλία ἐγένετο ἄνευ συστήματος καὶ ἀλληλουχίας, μετέπεσεν δὲ ἀπὸ ἀκροαματικῆς εἰς ἑρᾶν καθ' ὑπαγόρευσιν ἀντιγραφῆν τῶν διδασκομένων. Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἐιδελβέργης ἄλλοτε ὑπέροχον κατέχον θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν νεωτέρων αὐτοῦ Γερμανικῶν Πανεπιστημίων, τῆς Λειψίας, τοῦ Rostoc, Greifswald, Tu-

βίγης, Βιτεμβέργης, Φραγκφόρτης καὶ ἄλλων ἐξηφανίσθη ἐντελῶς.

Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ τελευταίου ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Οὐίτελσβαχιδῶν, τοῦ Μαξιμιλιανοῦ Ἰωσήφ τοῦ Δ' (1799—1902) οὐδεμία βίσις ἀναμόρφωσις συνετελέσθη. Τὸ Πανεπιστήμιον διὰ τῆς ἐν Λυμβίλλῃ συνθήκης ἐστερήθη ἀπασῶν τῶν προσόδων καὶ τῶν κτήσεων, ὥς εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Ῥήνου, περιελθούσης εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Γαλλίας, εὐρίσκετο δὲ ὑπὸ τὸ βάρος ὑπερόγκων χρεῶν, ἅτινα ἠδυνήθη νὰ κανονίσῃ διὰ τῆς γενναίουφρονος δωρεᾶς τοῦ ἡγεμόνος, ἀνακηρύξαντος συγχρόνως καὶ τὴν ἰσονομίαν τῶν δύο θρησκευμάτων καὶ ἀπαλλάξαντος οὕτω τὸ Πανεπιστήμιον τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας τῶν μοναχῶν.

Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἀρχαίας Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τὴν ἰδρυσιν τοῦ μεγάλου δουκάτου τοῦ Βάδεν ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Καρόλου Φρειδερίκου ἄρχεται νέα ἐποχὴ ἀναπτύξεως καὶ προόδου τοῦ ἐν Ἐιδελβέργῃ Πανεπιστημίου. Εὐθύς ἅμα ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀρτιπαγοῦς αὐτοῦ κράτους ὁ Κάρολος Φρειδερίκος ἐξέδωτο σειρὰν ἀλλεπαλλήλων διαταγμάτων πρὸς διορίανωσιν τῆς διοικήσεως τῆς χώρας. Μεταξὺ αὐτῶν τὸ ἰγ' ὀργανιστικὸν διάταγμα ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἐκ θεμελίων καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναδιοργανῶσιν τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπερ ἐτύγχανεν ἐν τελείᾳ σχεδὸν ἀποσυνθέσει. Ὁ Κάρολος Φρειδερίκος θεωρεῖται ὡς ὁ νεώτερος ἰδρυτὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐιδελβέργης διότι ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἰδρυτοῦ προσονομάζεται τὸ τῆς Ἐιδελβέργης Πανεπιστήμιον Ruperto-Carola.

Διὰ τοῦ νέου διοργανωτικοῦ διατάγματος τῆς 13 Μαΐου 1803 κατηργήθη ἐντελῶς ὁ ἀρχαῖος τύπος τοῦ Πανεπιστημίου ὡς Μεσαιωνικοῦ ἰδρύματος, καὶ ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἀναπλάσεως τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, αἵτινες ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις προήγαγον τὸ τῆς Ἐιδελβέργης Πανεπιστήμιον εἰς περιζήτητον περιωπὴν.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Φρειδερίκου Καρόλου Κάρολος (1811—1818), Λουδοβίκος (1818—1830), Λεοπόλδος (1830—1852) καὶ ὁ νῦν ἡγεμονεὺς Φρειδερίκος πρῶτιστον αὐτῶν μέλημα ἔσχον τὴν προαγωγὴν τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν ἀναγκαιῶν εἰς τὴν διδασκαλίαν προσαρτημάτων, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τῶν ἀπαιτουμένων οἰκοδομημάτων, διὰ τῆς προσκλήσεως ἐξόχων καθηγητῶν. Ἐν τῇ χορείᾳ τῶν διδασκάντων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἐιδελβέργης συναντῶμεν τοὺς ἐπιφανεστέρους τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης ἀνδρας. Ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τὸν Κάρολον Daub

(1796—1836), τὸν Ἑρρίκον Παῦλον (1811—1851). Ἐν τῇ νομικῇ τὸν Thibaut (1805—1840), τὸν Zachariae, τὸν Vangerow (1840—1870) τὸν Mittermaier (1821—1867), τὸν Mohl (1847—1861), τὸν Bluntschli (1861—1881) καὶ ἄλλους. Ἐν τῇ ἱατρικῇ σχολῇ τὸν Nägele (1807—1851), τὸν Χέλιον (1817—1864), τὸν Friedreich (1857—1882), τὸν Helmholtz (1858—1871). Ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ τὸν Voss (1806—1822), τὸν Creuzer (1804—1858), τὸν Schlosser (1817—1861) τὸν Gervinus (1835—1847), τὸν Häusser (1849—1867) τὸν Rau (1822—1870), τὸν Bunsen καὶ Kirchoff, τοὺς ἀνακαλύψαντας τὴν φασματοσκοπικὴν ἀνάλυσιν. Ἡ φήμη τοιούτων ἀνδρῶν κατέστησε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἐιδελβέργης ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις τὸ συνεντευκτικὸν τῆς σπουδαζούσης νεολαίας οὐ μόνον τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἐθνῶν τῶν καλλιεργούντων τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Ἡ ἀφήγησις τῶν περιπετειῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἦν προεστέλλαν, χρησιμεύει ὅπως διδάξῃ ἡμᾶς ὅποια στενὴ σχέσις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας ἐν ᾗ τυγχάνει. Ἡ πρόοδος αὐτοῦ ἀνακόπτεται, ἡ καλλιέργεια τῶν ἐπιστημῶν ἀποτυγχάνει ὅταν τὸ κράτος ὑπ' ἐμφυλίων ἢ ἐξωτερικῶν κατασπαράσσεται πολέμων, ὅταν αἱ θρησκευτικαὶ ἔριδες εἰς ἀλληλομαχοῦντα στρατόπεδα διαιροῦσι τὴν πολιτείαν, ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἐν ἐκρυθμῇ διοικητικῇ καταστάσει ἐκπίπτουσα δὲν δύναται τὴν ἐν λελογισμένῳ μέτρῳ ἐποπτεῖαν νὰ ἀσκήσῃ, ὅταν ἡ οἰκονομικὴ ἀτονία καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν χορήγησιν τῶν ἀπαραιτήτων ὑλικῶν μέσων.

Ἡ σπουδὴ τῶν ἐπιστημῶν ἀπαιτεῖ παρὰ μὲν τῶν διδασκόντων ἀποκλειστικὴν εἰς τὸ ἔργον ἀφοσίωσιν, παρὰ τῆς πολιτείας δὲ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν μέσων τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν καὶ γενναῖα χορηγήματα πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν τῆς διδασκαλίας χρησίμων βοηθημάτων. Παρῆλθον οἱ χρόνοι καθ' οὓς τὰ γράμματα ἐκαλλιεργοῦντο ὑπὸ πειναλέων λογιωτάτων ἢ ὑπὸ νηστευόντων καλογήρων ἐργαζομένων ἐντὸς κελλίων ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς ὑποτρεπούσης θρυαλλίδος ἐπικρεμαμένης λυχνίας.

(Ἐπεταί συνέχεια).

K. N. ΚΩΣΤΗΣ.

Οἱ πνευματώδεις ἄνθρωποι ἐν τῇ συναναστροφῇ ὁμοιάζουσι τοὺς πυρίτας λίθους, οὓς ἑκαστος πλήττει διὰ τοῦ χάλυβος, ὅπως ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν σπινθῆρα.